

Arrest

nr. 120 831 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 17 april 1989.

Op 10 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 juli 2013 de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag van een toelating tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 10.12.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: A. (...)

Voorna(am)(en): A. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: FELAHİYE

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene bewijst geen buitengewone omstandigheden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar gezinshereniging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals voorzien in artikel 12bis §1 eerste lid, 3°.

Hij haalt het volgende aan:

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt nergens omschreven ; daarbij worden arresten van de Raad van State geciteerd.

Daarop kan het volgende gezegd worden: het begrip buitengewone omstandigheden zoals bepaald in artikel 12bis van de wet van 15.12.1980 moeten betrokkene verhinderen om terug te keren naar zijn land, d.w.z. het moet hem onmogelijk zijn. Dit is niet te verwarren met het minder duidelijk gedefinieerde begrip buitengewone omstandigheden zoals aangehaald in artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat verzoeker reeds 5 jaar in België woont, dat hij een regularisatieaanvraag indiende en dat hij geen band meer heeft met Turkije vormen eveneens geen buitengewone omstandigheden, zoals voorzien in artikel 12bis van de wet. Hij koos er zelf voor om in België te verblijven zonder legaal verblijf te hebben bekomen en moet de gevolgen daarvan dragen. Hij kan geen rechten putten uit illegaal verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.539)"

Daarbij leert telefonisch contact met de gemeente Temse op 10.07.2013 dat er geen kind werd geboren. De motivering van de zwangerschap gaat niet meer op.

Het feit dat betrokkene, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zal verplicht worden om zijn legerdienst te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Turkije en geldt voor alle mannelijke burgers. Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Turkse burgers.

Aangezien de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, wordt op de gegrondheid van de aanvraag niet ingegaan."

Eveneens op 10 juli 2013, met kennisgeving op 19 juli 2013, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op, daar deze beslissing gegrond is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, hetgeen met zich meebrengt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij de toepassing ervan. De vernietiging van de bestreden beslissing zou de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren nu de gemachtigde niets anders kan doen dan een nieuw bevel afleveren.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag worden ten uitvoer gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanvoert, waarbij de ontvankelijkheid in casu dan ook samenhangt met de conformiteit van de tweede

bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede en derde middel onder punt 3. Het betoog kan echter geen afbreuk doen aan het hoger gestelde, zoals hierna blijkt.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis van de vreemdelingenwet en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de materiële motiveringsplicht”*. Het middel luidt als volgt:

“Het eerste middel bestaat uit een schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat het begrip buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 12bis Vreemdelingenwet strenger dient te worden beoordeeld dan de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Artikel 12bis, § 1, eerste lid en tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de geregistreerd partner van een derdelander met een onbeperkte toelating tot verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden.

Overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfsplaats in het buitenland. Hierop zijn evenwel enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt. In zijn bij schrijven gedateerd op 10 december 2012 ingediende aanvraag om toelating tot een verblijf beriep verzoeker zich op deze uitzondering vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de aanvraag op ontvankelijke wijze in België te kunnen indienen.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker alle in § 2 van deze bepaling bedoelde bewijzen overmaakte, evenals een bewijs van zijn identiteit, doch wordt wel weerhouden dat de door hem aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis Vreemdelingenwet die hem verhinderen de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland.

Verwerende partij insinueert bovendien dat de buitengewone omstandigheden strenger dienen te worden beoordeeld dan bij de aanvraag in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Aldus legt verwerende partij zichzelf een bijkomende voorwaarde op die niet in de wet vermeld staat. Zij mag de buitengewone omstandigheden niet strenger beoordelen dan in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stelt enkel als voorwaarde dat de buitengewone omstandigheid hem verhindert terug te keren naar zijn land. Nergens wordt gesteld dat het absoluut onmogelijk moet

zijn om terug te keren, zodat het ook om situaties kan gaan waarbij het bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Dat de Raad van State in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 reeds bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent enkel dat het bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4). Uit niks blijkt dat deze rechtspraak niet naar analogie kan worden toegepast op het begrip buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 12 bis Vreemdelingenwet.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds aangaande de buitengewone omstandigheden zoals vermeld in artikel 12bis Vreemdelingenwet gewezen naar de analogie met artikel 9bis Vw. (RvV nr. 102 537 van 7 mei 2013).

Door in de bestreden beslissing een voorwaarde toe te voegen en enkel buitengewone omstandigheden zoals vermeld in artikel 12bis Vw. te weerhouden die het voor verzoeker absoluut onmogelijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, heeft verwerende partij artikel 12bis Vreemdelingenwet geschonden, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het is immers weinig redelijk om het begrip buitengewone omstandigheden op verschillende wijze te interpreteren doorheen de Vreemdelingenwet.

Geheel ten onrechte heeft verwerende partij bovendien geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat, behoudens zijn vader, zijn familie in België vertoeft en hij derhalve geen personen heeft waarop hij (financieel) kan terugvallen in geval van terugkeer naar Turkije.

Zulks kan nochtans een voldoende reden vormen om de verhindering van verzoeker aan te tonen om te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst ten einde aldaar de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel in haar nota:

"In het eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 12bis Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, materiele motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat de 'buitengewone omstandigheden' in het geval van artikel 12bis Vreemdelingenwet strenger dienen te worden beoordeeld dan de buitengewone omstandigheden waarover sprake in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar Turkije om daar de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen omdat zijn vader en familie in België verblijft en hij niemand heeft in Turkije die hem financieel kan steunen na de terugkeer.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing geargumenteed wordt waarom de ingeroepen elementen niet als een 'buitengewone omstandigheid' kunnen worden beschouwd.

12bis. § 1. Vreemdelingenwet voorziet:

"De vreemdeling die verklaart dat hij zich in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

" indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt evenals een bewijs van zijn identiteit;"

In de bestreden beslissing wordt correct gesteld dat de buitengewone omstandigheden het onmogelijk moeten maken voor verzoeker om terug te keren naar het land van herkomst om zijn aanvraag daar in te dienen.

Verzoeker beperkt zijn betoog tot de theoretische inhoud van het begrip buitengewone omstandigheden in de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet en vergelijkt dat begrip met de 'buitengewone omstandigheden' voorzien in artikel 12bis Vreemdelingenwet.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat hij enig element heeft ingeroepen die hem daadwerkelijk verhindert om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond."

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij diende op 10 december 2012 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

(...)”

Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfsplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt. In haar bij schrijven van 10 december 2012 ingediende aanvraag om toelating tot een verblijf beriep de verzoekende partij zich op deze uitzondering vervat in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet om de aanvraag op ontvankelijke wijze in België te kunnen indienen.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in het kader van artikel 12bis van de vreemdelingenwet strenger dient te worden beoordeeld dan de buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze grief is niet relevant want gericht tegen een overtollig motief.

Daargelaten de vaststelling dat de interpretatie nagenoeg dezelfde is als deze in het kader van aanvragen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nu in de parlementaire voorbereidingswerken (*Parl.St. Kamer 2008-2009, nr. 1786/009, 3*), waarbij het woord “*uitzonderlijke*” in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet wordt vervangen door het woord “*buitengewone*”, als verantwoording voor deze aanpassing wordt aangegeven: “*In artikel 9bis en in dit artikel gaat het kennelijk over hetzelfde begrip; in de Franse tekst wordt overigens hetzelfde woord “exceptionelles” gebruikt. Het gaat dus (...) om een taalcorrectie*”, toont de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aan, ook in de interpretatie die dit begrip heeft in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijnde omstandigheden die het haar bijzonder moeilijk maken terug te keren.

Naar analogie met de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond opdat de aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend, dient te worden aangenomen dat ook het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden die voorhanden dienen te zijn in de procedure op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

In casu voert de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden die beletten dat zij haar aanvraag indient vanuit het land van herkomst in haar aanvraag aan dat zij reeds vijf jaar in België woont, dat zij in 2009 zelfs nog een regularisatieaanvraag indiende, dat het duidelijk is dat zij geen band meer heeft met Turkije, dat haar zus in België woont en haar moeder in Duitsland, dat het contact met haar vader moeilijk is, zodat een beroep doen op familie in geval van terugkeer naar Turkije uitgesloten is, dat haar partner zwanger is van hun kind en een terugkeer naar Turkije impliceert dat de verzoekende partij niet bij de geboorte aanwezig zal kunnen zijn, dat zij haar legerdienst in Turkije nog niet vervuld heeft en bij een terugkeer verplicht zal zijn deze uit te voeren en dat een terugkeer een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM met zich mee zal brengen.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk besloot dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft bewezen die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om daar gezinshereniging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger zoals voorzien in artikel 12bis, §1, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij laat na met haar betoog deze motieven te weerleggen. De omstandigheden die zij aanhaalt zijn geen omstandigheden die het haar bijzonder moeilijk maken de aanvraag elders in te dienen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij de Raad er op wijst dat het de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, wordt in casu evenmin aangetoond, nu de verzoekende partij geen andere argumenten aanvoert dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing worden geen andere grieven aangevoerd.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel én het evenredigheidsbeginsel, alsook de materiële motiveringsplicht”*. Het middel luidt als volgt:

“Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 3 EVRM, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel én het evenredigheidsbeginsel, alsook de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij niet naging of de verplichting van verzoeker tot het vervullen van de legerdienst een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM.

De motivering van verwerende partij aangaande de vrees van verzoeker om zijn legerdienst te moeten vervullen in geval van terugkeer is niet afdoende.

Verzoeker vreest immers indien hij zal worden teruggestuurd naar Turkije dat hij verplicht zal worden om deze legerdienst van 15 maanden uit te voeren (zie onder meer D. RAEIJMAEKERS, 'De Turkse dienstplicht', te vinden in [http://www.supo.be/artikel/4373/De Turkse dienstplicht](http://www.supo.be/artikel/4373/De_Turkse_dienstplicht)).

Verwerende partij ging evenwel niet na of deze verplichting in hoofde van verzoeker een schending kan uitmaken in het licht van artikel 3 EVRM. Nochtans werd dit door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen (schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel).

Het loutere feit dat de legerdienst voor alle mannelijke burgers van Turkije geldt, vormt uiteraard geen afdoende antwoord op de vrees van verzoeker en de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 EVRM.

Men dient overigens ook rekening te houden met het feit dat er sprake is van een ontvankelijkheidsfase. Het terugsturen van verzoeker naar de grens en het eisen dat hij zijn legerdienst (waar verzoeker absoluut tegen is) dient te vervullen, is dan ook onmenselijk. Zulks is dan ook niet in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot gezinshereniging indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor verzoeker en de verplichting tot het vervullen van zijn legerdienst van 15 maanden.

Verwerende partij dient in zijn motivatie dan ook steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, 7Vf? 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Tot slot moet worden aangenomen dat het eisen van verzoeker om zijn legerdienst (van maar liefst 15 maanden) te vervullen, waardoor hij minstens gedurende die periode gescheiden zal leven van zijn partner, ook een schending van artikel 8 EVRM vormt (cf. *infra*)."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel in haar nota:

"In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de materiele motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij tot legerdienst zal worden verplicht als hij terug zou keren naar Turkije, hetgeen volgens hem een schending van artikel 3 EVRM vormt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het vervullen van de legerdienst geen buitengewone omstandigheid vormt. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Turkije en geldt voor alle mannelijke burgers.

"Wat de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM." (R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674, zie ook: RW nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003f nr. 123.977).

De ingeroepen schendingen worden niet aangetoond.

Het middel is ongegrond."

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepast tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij niet naging of de verplichting tot het vervullen van de legerdienst een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM en dat het loutere feit dat de legerdienst voor alle mannelijke burgers van Turkije geldt, geen afdoende antwoord vormt op haar geformuleerde vrees.

In casu brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het feit dat zij bij een terugkeer naar Turkije, waartoe bovendien geen van de beide bestreden beslissingen aanleiding geeft, haar legerdienst zou moeten uitvoeren, brengt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee. Er kan op gewezen worden dat het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepaling. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de Raad herhaalt dat het de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, wordt in casu evenmin aangetoond, nu de verzoekende partij geen andere argumenten aanvoert dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Voor het overige laat de verzoekende partij andermaal na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel”*. Het middel luidt als volgt:

“Het derde middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het nemen van een onontvankelijkheidsbeslissing in casu een miskennis uitmaakt van het recht op eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familielevens te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Uit de stukken en het verzoekschrift blijkt dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 8 EVRM kan betekenen.

Het begrip “privé-leven” omvat immers conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Dat ook door de Raad van State hieromtrent reeds zeer pertinent werd gesteld: “de eerste paragraaf van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

waarborgt niet alleen het gezinsleven. zoals beperkend opgevat door de tegenpartij. maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé leven; dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt. dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aanknoopt met anderen: dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft;" (RvS nr. 101.547 van 6 december 2001)

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt overigens nog dat deze relaties geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen vereisen en zelfs van zakelijke aard kunnen zijn.

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij, vallen zelfs sociale contacten onder het toepassingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. (zie immers E.H.R.M. 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M. 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M. 7 augustus 1996, Chorfi t. België; E.H.R.M. 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland) (schending van de materiële motiveringsplicht).

Zie ook: Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.vy.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E. V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun privéleven en familieleden, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Zoals verzoekers reeds in onderhavig verzoekschrift reeds hebben opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, 7VR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoeker om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de aanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot gezinshereniging indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privé- en gezinsleven van verzoeker. Zeker aangezien een (verplichte) terugkeer naar Turkije voor verzoeker tot gevolg heeft dat hij gedurende 15 maanden zijn legerdienst dient te vervullen en gedurende die tijd gescheiden wordt van zijn partner.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing alsook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel in haar nota:

"In het derde middel roept verzoeker de schending in van artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, recht op het privé en gezinsleven. Verzoeker verwijst naar de theoretische draagwijdte van artikel 8 EVRM en van het recht op privé- en gezinsleven, zonder te verduidelijken waarom in zijn geval die rechten geschonden zouden zijn. Hij vermeldt zelfs niet van welke familieleden hij precies gescheiden zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing geargumenteed wordt waarom artikel 8 EVRM niet geschonden is.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

"Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen (...)*

Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004) (R.V.V. , nr. 14.261 van 29 november 2007)

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut en artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten". (RvV 27 november 2009, nr. 34 993) zie ook: (R.v.St., nr. 99.581f 9 oktober 2001).

"De toepassing van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend." (RvV 9 maart 2010, nr. 39 919) zie ook: (R.v.St, nr. 140. 105, 2 februari 2005).

Het middel is ongegrond."

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar haar partner, met wie zij volgens de stukken toegevoegd aan de aanvraag wettelijk samenwoont, en naar het feit dat sociale contacten onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Gelet op het feit dat de verzoekende partij wettelijk samenwoont met haar partner, kan er in casu besloten worden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een toelating tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het betoog van de verzoekende partij betreft in hoofdzaak een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM die niet door middel van concrete elementen op haar persoonlijke situatie wordt betrokken. De verzoekende partij geeft enkel aan dat het niet redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet om van haar te eisen dat zij alles en iedereen in België zelfs tijdelijk achterlaat louter en alleen om de ontvankelijkheid van de aanvraag te verzekeren, zeker aangezien een (verplichte) terugkeer naar Turkije tot gevolg heeft dat zij gedurende 15 maanden haar legerdienst dient te vervullen en gedurende die tijd gescheiden wordt van haar partner. Met dit betoog maakt zij echter niet aannemelijk dat er hinderpalen bestaan voor het leiden van een gezinsleven elders. Zij maakt niet aannemelijk dat haar gezin haar niet kan vervoegen.

Evenmin heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met de door haar overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Zij wijst er slechts op dat zelfs sociale contacten onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, waarbij zij verwijst naar en citeert uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dit geeft de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden, die zij geenszins concretiseert in haar verzoekschrift, een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de vriendschapsbanden die zij hier zou hebben uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel voert de verzoekende partij geen andere grieven aan dan deze die reeds werden besproken.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN